

La guerra

written by Guerau de la Pica | 7 d'agost de 2017

Estem en guerra. Ja fa temps que hi estem, però ara les evidències ja superen no només la capacitat de no saber dels despistats, sinó fins i tot la capacitat de no veure del negacionista més tossut: **tot un President de la Generalitat, dues conselleres i un diputat condemnats, passejos dels "homes de verd" pel Parlament i el Palau de la Generalitat, interrogatoris gairebé indiscriminats de qualsevol que es mogui sense que se sàpiga ben bé qui els ordena i per a què, exigència de llistes de funcionaris a qui poder pressionar, multar i, si cal, empresonar, asfíxia econòmica no tan sols de la Generalitat sinó del país sencer...** la llista és llarga i cada dia s'allarga més. I, per si fos poc, els seus mateixos serveis secrets s'embarquen en una guerra intestina que els deixa tota la claveguera al descobert. Ja ni això saben fer bé.

Certament, no és una guerra a l'estil tradicional, amb canons i avions, però sí amb els subfusells que de tant en tant, abillats amb armilles antibales, exhibeixen els sentinelles davant la porta dels quarters de la Guàrdia Civil i també amb operacions estrictament militars, qualificades de "maniobres". No hi ha –per ara, i que duri– morts però sí damnificats morals i econòmics –per cert, a què esperen les nostres Institucions a fer costat a Santiago Espot i les entitats que van organitzar o donar suport a la xiulada al rei al Camp Nou?

I és que Espanya no n'aprèn. Dos-cents anys d'història no els han servit per saber que quan un territori demana la llibertat, la guerra no és la solució. Trenta anys de pertinença a la UE –tota una generació– no han estat suficients per saber que aquestes coses s'arreglen votant, i que per guanyar la votació cal fer propostes atractives encara que siguin mentida. Cal, com va fer Mr. Cameron amb Escòcia, oferir coses positives, prometre el paradís si guanya la teva

opció i l'infern si perd. Una campanya electoral democràtica amb cara i ulls, en definitiva.

Però no. En són incapaços. La seva única reacció és un visceral "¿pero qué se han creído estos catalanes?" I la seva lògica continuació: "se van a enterar". Doncs, encara que sembli mentida, són ells qui no se n'assabenten.

Una guerra tradicional, com ells voldrien, ja no és possible avui i aquí. Tot Europa els ho diu, per activa o per passiva, en privat i públicament: per molt que ho neguin dia sí dia també, **el referèndum ja és inevitable**. I si volen mantenir la seva "sagrada" unitat, l'han de guanyar. I per guanyar-lo, cal seduir, cal fer la teva opció més atractiva que la del contrari. Davant d'una urna democràtica, la por i l'amenaça no van enlloc.

I a hores d'ara ja no els queda gairebé cap oportunitat de redreçar-ho. Quina credibilitat tindrà una campanya electoral feta a corre-cuita després de mesos afirmant que el referèndum no es farà? **I com es demana el vot negatiu per una votació que tu mateix has qualificat manta vegades d'il·legal?** I si es recomana no votar, amb quina cara et quedes després d'un vuitanta per cent de sí? Com pots dir que no val un referèndum amb totes les garanties democràtiques, i amb observadors internacionals que en certifiquen la netedat i si d'alguna cosa es queixen és de la no col·laboració del govern espanyol?

Sincerament, cada dia que passa els ho veig més difícil. Presoners de la seva pròpia trampa, ells mateixos s'han anat tancant totes les sortides i tot i així persisteixen en l'error. Doncs, miri, per ells faran.

Ara, si jo fos un espanyol que viu i vol continuar vivint a Catalunya estaria molt trist.